

WROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Cacera senzilla

El valent explorador

va a caçar el cocodril.

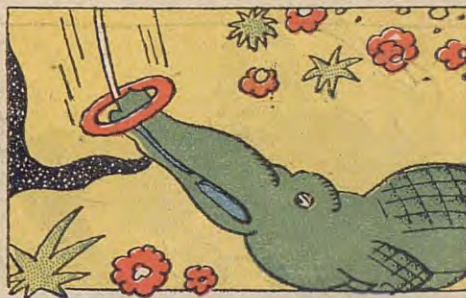
Per esquer usa un pernil.

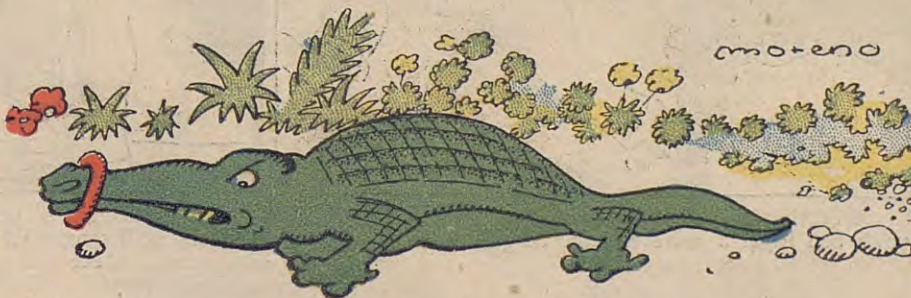
Acut la bèstia a l'olor.

Se l'empassa, cau l'anella

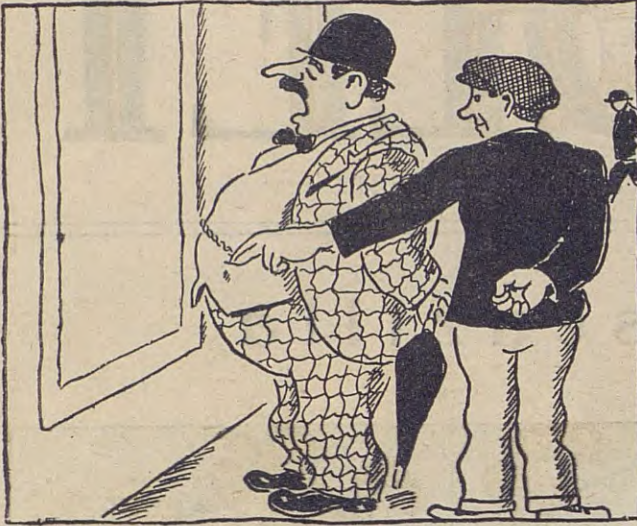

i amb un fort cop a la closca

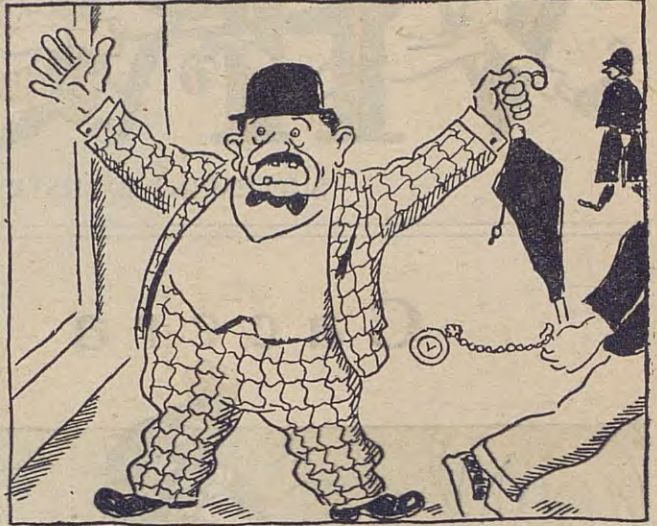

s'acompleix sa mala estrella.

El tret per la culata

El Mandonguilla, veient que el senyor Ferrerons bada que és un gust, li afaita el rellotge d'or.

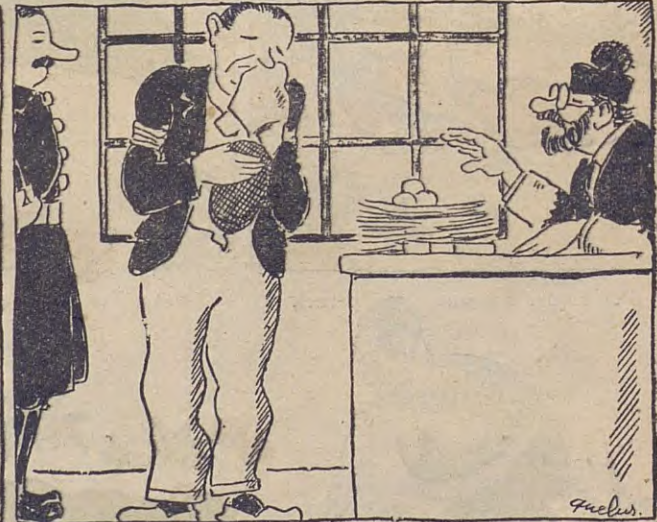
El senyor Ferrerons, en adonar-se'n, es posa a cridar com un desesperat: —Auxili! Socors! Lladres! M'han pres el rellotge...!

Tothom hi corre. El Mandonguilla corre més que tothom. Fins sembla que vagi en bicicleta.

A l'últim, un municipal l'arreplega pel braç i se l'emporta ben lligat a veure el jutge de guàrdia.

El Mandonguilla, per fer llàstima al jutge, simula una gran aflicció sanglotant com una Magdalena. El jutge li pregunta: —¿Per què ploreu tant? ¿Que no haveu estat mai a la presó? —No, senyor jutge—respon el Mandonguilla, en mig d'una mar de llàgrimes—. Bé. No cal que ploreu per això. Ja hi anireu tot seguit!

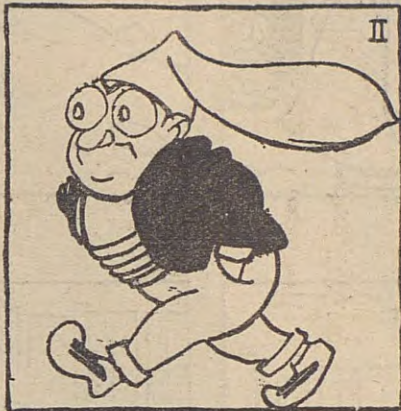
Una aventura gelada

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

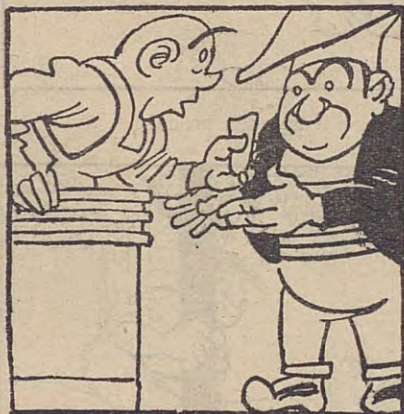
I
Ha baixat a Barcelona en Tòfol de Serrabona.

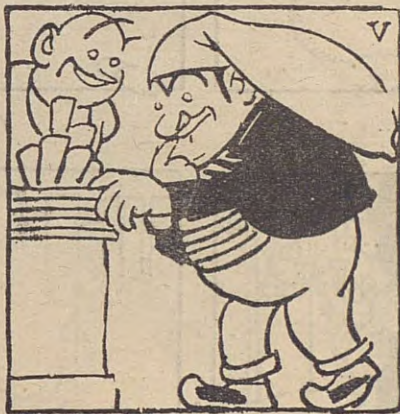
II
Com té por de lladregots va amb els ulls oberts com gots.

III
Molt i molt ha passejat i ara es sent assedegat.

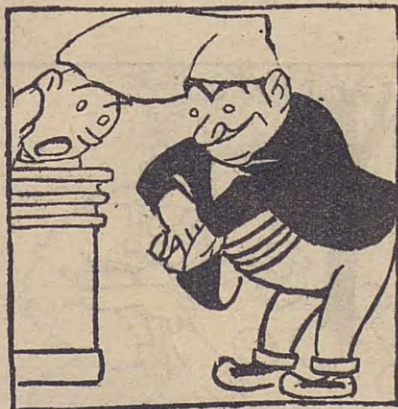
IV
Al primer bar que trobà un gelat es va comprar.

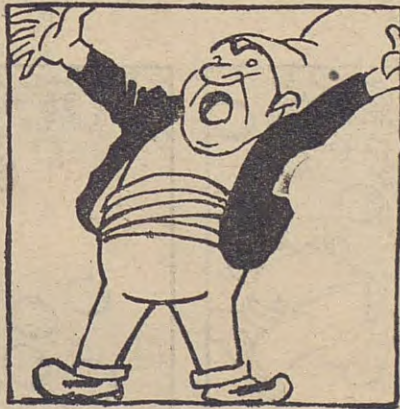
V
Com que el troba tan rebò se'n vol endur provisió.

VI
Compra cinc gelats dels fins per obsequiar sos veïns.

VII
Perquè no li facin nosa a la butxaca se'ls posa.

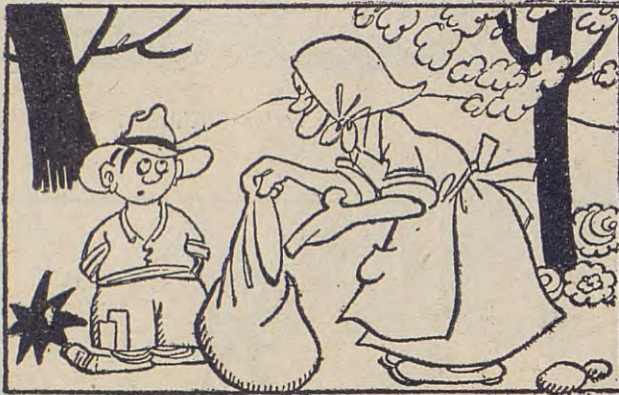

VIII
Exclama al cap d'una estona: —Quins lladres hi ha a Barcelona!

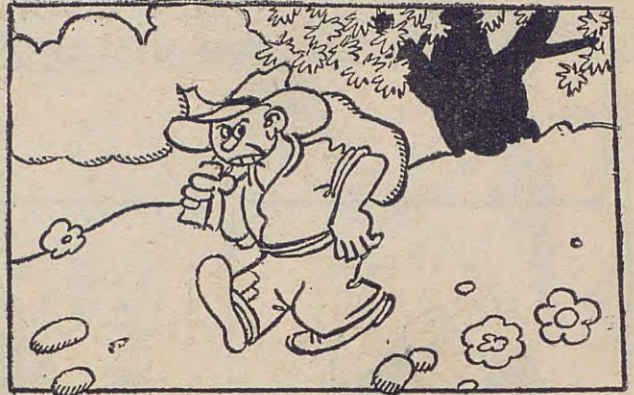

IX
Els gelats m'han afanat i les calces m'han... regat!

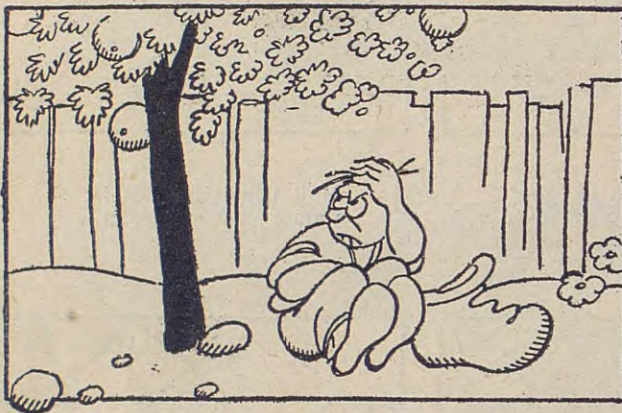
Collita simplificada

La mare envia en Taül

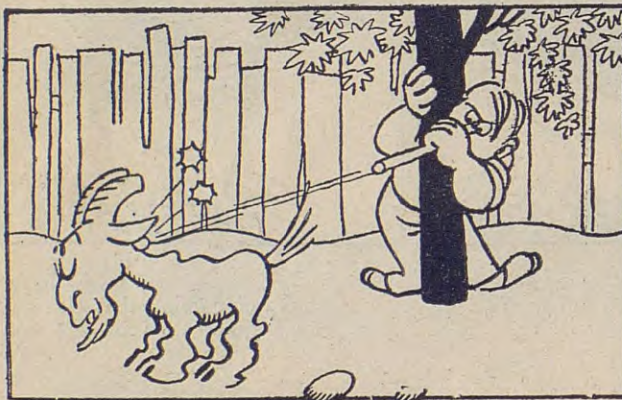
a collir un sac de pomes.

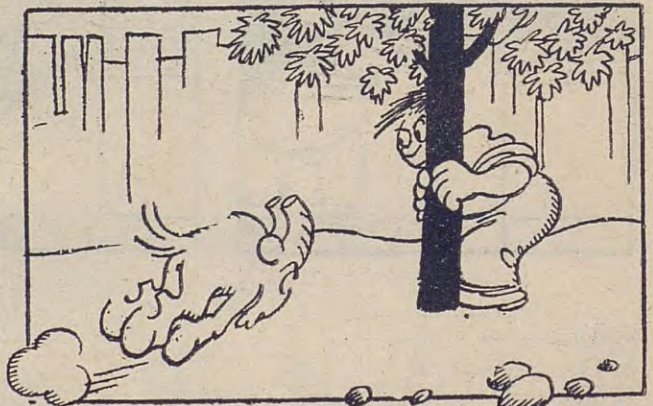
Però el noi és molt gandul...

Al boc no li agraden bromes.

Una idea li ha acudit

per a fer-lo enrabiarse.

Amb l'arbre topa enfollit

i el noi no s'ha d'enfilat.

L'avarícia castigada

En Gana tenia un hort i en l'hort una perera que feia unes peres d'allò més grosses i dolces com l'arrop. Tot això, el feia patir d'allò més, perquè temia que els passants, ara una, ara una altra, li llevessin la sucosa fruita. I vet aquí que, després de molt rumiar, tingué una idea d'allò més feliç.

En les branques de l'arbre hi penjà una brusa vella, i en l'ombra hi deixà un vell cistell i una cassola esquerpada, amb aires de contenir el seu migrat dinar. Els passants, en veure allò, pensaven tot seguit que en Gana feinejava per allí, i és clar, com que li coneixien la flaca i el mal genit, ja se'n guardaven pla bé d'abastar cap pera!

Això resolt, en Gana gairebé era feliç; però un dia els bessons dels Lledoners el veieren caçant a l'Espluga...

i en passar per l'hort, el cistell, la brusa i la cassola els denunciaren tot seguit l'astúcia del vell gasiu.

I jo no sé pas què dimonis devien fer els eixerits bessons dels Lledoners...

que quan en Gana va tornar a l'hort, les peres havien desaparegut del tot i en canvi en la cassola hi va trobar una truita.

El nus gordià

Gòrdias, rei de Frígia, volent obtenir el favor dels déus per l'agricultura de la seva terra, consagrà a Júpiter una arada. Però en voler deslligar-la del jou dels bous...

es trobà que havia fet els nusos tan ben fets que com més forcejava més els apretava. Molts provaren de desfer aquells lligams, però els fou impossible.

De manera, que l'arada restà al temple de Júpiter unida al seu jou, d'on era impossible desfer-la. I heus aquí que l'oracle del déu anuncià que aquell que desfés el nus de Gòrdias...

rebria dels déus l'imperi de tota la terra. No cal dir si després d'aquest oracle molts s'apressarien a provar fortuna, però fou endebades. El nus no es desfeia.

Passaren moltes centúries i arribà que Alexandre Magne, decidit a conquerir el món, entrà a la Frígia, que llavors es trobava sotmesa als reis de Pèrsia.

En visitar el temple de Júpiter hom li mostrà el famós nus gordià, i li fou explicada la profecia que li donava tanta fama. Alexandre, que era un minyó decidit...

desembeinà la seva espasa i d'un cop tallà el nus misteriós, logrant així el què durant molts segles no havien obtingut els que provaven de desfer-lo amb paciència.

Els sacerdots de Júpiter restaren tots escandalitzats, però ¿qui s'atreveix a blasmar un conqueridor tan decidit? I l'oracle es complí, perquè Alexandre,

en pocs anys conquerí tot el món civilitzat que es coneixia aleshores. Però no li va fer profit, perquè les coses mal logrades no aprofiten a ningú. Morí jove i el seu imperi s'enrunà.

La copa fatal

EN Peret Viuviu estava sense feina i feia dies que cercava una col·locació sense poder trobar-la. Fins que un amic seu li indicà que el doctor Pedravella, famós arqueòleg i col·leccionista d'antiguitats, necessitava un ajudant per tenir cura del seu magnífic museu, on hi havia recollit totes les coses velles, més o menys artístiques, que havia pogut arrebregar.

En Peret cuità a presentar-se al savi arqueòleg i el trobà que examinava amb gran detenció unes rajoles gravades del temps dels fenicis, i per aquest motiu no pogué atendre'l fins passada molta estona.

—I bé, ¿què volia?—preguntà per fi el doctor Pedravella, acabada la seva inspecció rajolar.

—Venia per l'anunci que ha posat vostè, demanant un ajudant per al museu.

—Molt bé. ¿Vostè sap el grec?

—Sé dir quiroleisón.

—¿I hebreu?

—Sí, miri: amén, hosanna, alleluia...

—Almenys si sap que això és he-

DE COL.LABORACIO

PREVISIÓ

—Ah, escolta: en cas de què tu t'a-dormis, telefona'm, no fos cas que esperant-te jo a tu, fes tard.

breu, encara no és del tot ignorant...

—Moltes gràcies.

—Però a mi em cal una persona versada en les coses de l'antigor. Una persona que hagi llegit Heròdot, Tucídides, Sanquoniàton i Berosus, una persona, en fi, amb qui jo pugui parlar de caràcters cuneiformes i d'inscripcions aquemènides... no sé si m'entén!

—No sé...—vacilà en Viuviu.

—Per això em sembla que vostè no em convindrà. No hi fa res, torni demà... no, demà sóc fora... torni d'aquí a tres dies, que ja hauré tornat d'explorar les ruïnes d'Itàlica, i en tornarem a parlar.

—Molt bé, ja tornaré—féu en Peret. I se n'anà mig desillusionat.

L'endemà al vespre, passava casualment per davant de la casa del doctor i veié llum a la finestra. Recordant

que el doctor Pedravella havia dit que estaria tres dies fora, sospità fundadament que a la casa hi devia haver algun lladre. Confirmà les seves sospites el fet de què la porta estigués no pas tancada, sinó només ajustada. Decidit a fer quelcom, entrà cautelosament i es trobà amb un individu de molt mal aspecte que als seus peus tenia un sac aparentment ple de les coses que havia arrebregat en el museu del doctor. El lladre estava d'esquena, i així no pogué veure en Viuviu com entrava. En aquell moment, acabat el seu robatori, es dedicava a beure una ampolla de Xereç propietat del doctor Pedravella, utilitzant un vas de cristall tallat procedent de Florència, època medieval.

—¿Què faig?—pensà en Viuviu—. Aquest home deu dur una arma i jo no en tinc cap... Es qüestió d'astúcia.

I de moment recordà el què havia llegit en una novella titulada «Los envenenadores de Florencia».

—Desgraciat!—cridà al lladregot, que es girà amb un ensurt—. Esteu perdut. Aquest vas amb què heu begut és emmetzinat! Es un vas de Lucrezia Borgia!

El lladre, espantat, obrí uns ulls com unes taronges i exclamà:

—¿Voleu dir? ¿No hi ha remei, doncs?

—Veurem. Seieu i vaig a avisar un metge.

En Viuviu corregué al telèfon, i avisà la policia. Després anà a la cuina i en portà un gran vas d'aigua calenta ben carregada de sal.

—Beveu això, de pressa!—digué a l'astorat lladregot. —Així treureu el verí.

El lladre s'ho begué àvidament i de seguit començà a treure-ho tot, de manera que quan arribà la policia es trobava tan marejat que es deixà portar sense resistència.

L'endemà arribava el doctor, avisat urgentment, i en Viuviu l'anà a veure. El savi el rebé amb el somriure als llavis.

—M'ho han contat tot. Sou un xicot d'empenta i intel·ligent. Quedeu llogat. Es admirable! Heu salvat la meva col·lecció d'un robatori i heu salvat la vida

del lladre, amb el vostre vomitiu. ¿Com ho sabíeu que era una copa emmetzinada? Per força heu d'entendre molt en antiguitats.

Ara fou Peret Viuviu el que restà astorat en veure que havia encertat sense saber-ho.

DE COL.LABORACIO

—...I Noé va agafar una parella d'animals de cada espècie i els posà dins la barca.

—Però, llavors no hi devia haver peixeres, veritat?

—No.

—Doncs, ¿on els posà els peixos?

DENTETA

Va visitar el Vesuvi un turista americà, acompanyat de sa dona.

Quan foren al cim de dalt, en veure aquella fumera l'home se'n tornava avall.

—¿On vas?—la dona li crida—¿que tens por? Sols fa un instant que som aquí i ja te'n tornes!

Ell li contesta: —Veuràs, és que m'he deixat la pipa i ara no puc suportar veure aquest turó com fuma mentre jo no puc fumar!

P. E. P.

DE COL.LABORACIO

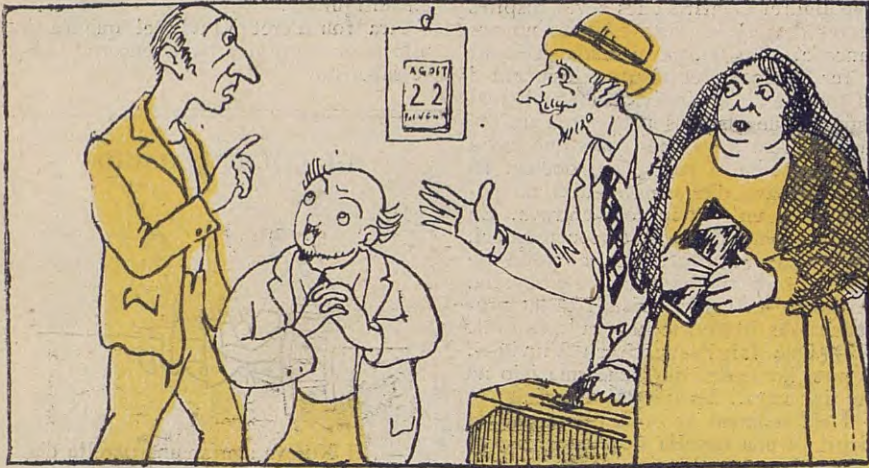

—¿Qui eren els trobadors?

—No ho sé... potser els que tot ho trobaven.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*El procediment és bo
mes no dau la solució.*

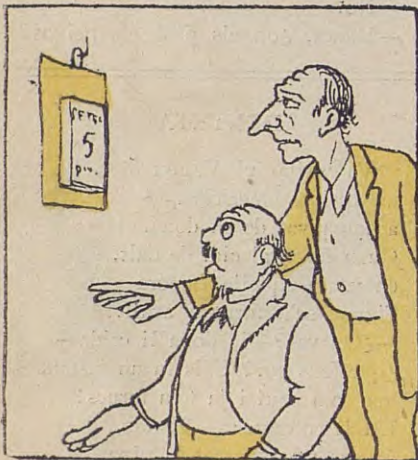

A en Baliga i en Balaga
els ha caigut una plaga.

Uns parents molt allunyats
de sobte es són presentats.

Qui té barra, tot ho logra
i s'estan com a cà'l sogre.

Quinze dies han passat
i encara no se n'han anat.

Posar l'escombra al revés
aquí no serveix de res.

—Hi ha un medi que val per tots,
farem fum de sabatots.

Han armat una foguera
que desprèn molta fumera.

—Què! ¿ja se'n voleu anar?
—Sí, però no podem trobar...

les sabates, amic meu,
i ens quedem, si no us sap greu.